

Short
Stories

ประวัติศาสตร์
ที่เพิ่งเศร้า

จิวิฏฐ์ ประเสริฐทรัพย์

9 เรื่องเศร้าของเรื่องเล่าที่เพิ่งถูกสร้าง

SALMON

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ห้องสมุดพระนครเหนือ

504000363

คำนำสำนักพิมพ์

นับนี้แล้ว เรารู้จัก 'จิรัฏฐ์ ประเสริฐทรัพย์' มาราว ๆ 6-7 ปี
วันนั้น จำได้ว่าเราเห็นชื่อของเขาอยู่บนหน้าของเอกสาร
ภายในบรรจุเรื่องสั้นจำนวนหนึ่ง จั่วหัวเอาไว้ว่า *ฮาวายประเทศ*
เขาแนบหมายเหตุมาว่า มันเคยถูกตีพิมพ์มาแล้วครั้งหนึ่ง แต่ด้วย
ข้อจำกัดบางประการ เขาอยากพิมพ์มันซ้ำอีกหน

จะว่าบ้างก็บ้าง แต่หลังจากนั้นเราตัดสินใจตีพิมพ์

เหตุผลนะหรือ จะมีอะไรมากไปกว่าอ่านแล้วสนุก

เราติดต่อสื่อสารกับชายหนุ่มคนนี้เป็นระยะ ได้โอกาสพิมพ์
นวนิยาย ร่วมงานกันในโปรเจกต์พิเศษ จนวันหนึ่ง หลังจากเขา
เขียนบันทึกการเดินทาง (ร่วมกับ ไข่มุก แสงมีอานุภาพ) เสร็จสิ้น
เราก็เอ่ยปากถามว่า เมื่อไหร่จะเขียนวรรณกรรมอีก

จำไม่ได้ว่าวันนั้นเขาตอบอะไร หากจำได้ว่าอีกไม่นาน เขา
ต่อสายโทรศัพท์มาหา บอกว่าไม่รู้จะไรดลใจ ให้หยิบเรื่องสั้นเก่า ๆ
ของตัวเองมาเปิดอ่านใหม่ และไม่รู้ทำไม เขาอ่านมันไม่สนุกเลย
“เศร้าวะ” เสียงปลายสายดังขึ้น

ยังไม่ทันที่จะปลอบใจ เขาซึ่งพูดต่อ อธิบายว่าหลังจากไล่อ่าน
งานไปหนึ่งยก เขาพบมวลความเศร้าอีกหนึ่งหย่อม เป็นความเศร้า
ที่ไม่ได้เกิดเพราะเห็นว่าตัวอักษรมีบาดแผล หากเป็นความเศร้าที่
เกิดจากการกลับไปอ่านชะตากรรมของบางตัวละคร

เขาอยากทำอะไรบางอย่างกับความเศร้าเหล่านี้

หากคุณสังเกต จะพบว่าหนังสือเล่มนี้เรียกแทนตัวเองว่า
รวมเรื่องสั้นคัดสรร นั่นเป็นเพราะว่า 9 เรื่องสั้นในเล่มนี้เคยปรากฏ
โลดแล่นมาแล้วครั้งหนึ่ง ถ้าไม่ใช่ในรวมเรื่องสั้นเล่มก่อนหน้า ก็
เป็นในผลงานที่เขาเคยไปร่วมเขียนกับผู้อื่น

ไม่ใช่เรื่องสั้นสดใหม่ที่เพิ่งถูกกลั่นกรองเสียทีเดียว

ความพิเศษของมันคืออะไรกัน?

เราถามประโยคนี้กับจิรัฐหลังได้รับต้นฉบับ *ประวัติศาสตร์
ที่เพิ่งเศร้า*

ว่าไปแล้ว หนังสือเล่มนี้คงคล้ายอัลบั้มรวมฮิตของวงดนตรี
สักวง มันอาจมีเรื่องสั้นที่คุณจำได้ขึ้นใจและชื่นชอบมากรวมอยู่ด้วย
หรือมันอาจมีเรื่องสั้นที่ไม่อยู่ในใจคุณเท่าไร แต่คุณก็พอจำได้ว่า
มันมีเหตุการณ์ยังง

และด้วยวันเวลาที่ผ่านไป ก็ทำให้หนังสือรวมฮิตเล่มนี้มี
บางอย่างที่แตกต่างไปจากเดิม

จิรัฐอยู่ไม่สุข จับพวกมันมาขัดสีฉวีวรรณ แต่งเติมให้เข้าที่
เข้าทาง เพิ่มเติมรายละเอียด แถมยังเล็งเห็นความเศร้าของตัวละคร
จนเมื่อเอามารวมกัน ก็ก่อให้เกิดความเศร้ามวลใหญ่ที่ส่งผลให้
คนอ่านอย่างเรารู้สึกเศร้าไปโดยไม่รู้ตัว

จะว่าบ้าก็บ้า แต่หลังอ่านจบ เราตัดสินใจตีพิมพ์

แม้หลายต่อหลายเรื่องจะถูกเผยแพร่ไปตามวาระและ
โอกาสก่อนหน้า หากการอยู่รวมกันของทั้ง 9 เรื่องในครั้งนี้ก็ก่อให้เกิด
ความสุข...ไม่สิ, ความเศร้า บางอย่าง

เป็นความเศร้าที่เราอยากแบ่งปันให้กับคุณ

Prologue

ชานชالا

"สำหรับเพื่อการศึกษาคณะการวิจัยท้องถิ่น"

เป็นทุ่งกว้างนอกเมือง ผ่านทางแคบ ชรุชระ และไกลจาก
ถนนใหญ่ เมื่อคืนฝนตกแต่วันนี้ฟ้าเปิด ยามสายแสงแดดเริ่มแผด
แรง เรียกเหี่ยวไม่น้อย แต่เหี่ยวเราไม่ออก เพราะเราขับรถมา

ผมไม่รู้เส้นทาง จึงเป็นเธอที่ขับรถ สีสลิปห้านาทีจากตัวเมือง
จากทัศนียภาพหนาที่บของอาคารคอนกรีตและเสาไฟฟ้าสู่ความ
หนาที่บของต้นไม้ เครื่องยนต์ดับใต้ต้นมะขาม ทุ่งกว้างโอบล้อม
ด้วยไร่ดอกยิปโซสีขาวสลบเหลืองสะพรั่ง คันทนาเขียวช่ออยู่ทางทิศ
ตะวันตก สุดสายตาฝั่งตรงข้ามคือภูเขา มันคือผืนดินในครอบครอง
ของครอบครัวเธอ เป็นที่ดินที่สวยงามแห่งหนึ่ง

ผมจุดบุหรี่ ยื่นซองให้เธอ หากถูกปฏิเสธ เธอบอกว่าไม่รู้จะ
เอากันบุหรี่ไปทิ้งไหน ผมประหลาดใจ ผืนดินออกกว้าง เศษหิน
ดิน ทรายจะกลมกลืนมันไปเอง เธอส่ายหน้า บอกผมว่าอยากสูบ
ก็สูบไปคนเดียว เธอหวงแหนพื้นที่จนไม่อยากทิ้งสิ่งใดให้เจือปน

“แทบอยากคุกเข่าลงไปจุ่มพิต” จับจ้องพื้นดิน ผมประชดประชัน
หากเธอไม่ตอบคำ กระนั้นหลังบุหรีหมดมวนผมก็ใช้สันเท้าบีบ
มองหาใบไม้ที่ตกพื้น หยิบมันขึ้นมาห่อคลุมกันกรองที่หลงเหลือ
ยัดใส่กระเป๋ากางเกง เธอมองผม หัวเราะ

มองไม่เห็นเศษขยะและสิ่งแปลกปลอมอื่นบนพื้นดิน รู้สึก
ว่าแถวนี้อากาศสดชื่นกว่าในเมือง เราเดินหนีห่างจากร่มเงาของ
ต้นมะขามไปที่กลางทุ่ง มองเธอจากด้านข้าง บอกไม่ได้ว่าเธอ
กำลังสุขหรือเศร้า หากพบว่าตัวเองรู้สึกเหงาจับใจ

“นานแค่ไหน” ผมถาม

เธอส่ายหัวช้าๆ เดินต่อไป... “อาจจะสี่หรือห้าปีมั้ง ไม่รู้สิ”

ทำไมต้องไม่รู้สิ ถ้าสี่ปีก็สี่ปี ห้าปีก็ห้าปี แต่อาจจะสี่หรือห้าปีมั้ง ไม่รู้สิ... เลื่อนลอยอย่างบอกไม่ถูก

แสงอาทิตย์ถูกเมฆก้อนหนาบดบัง ลมยังคงขยับพัดไม่หยุดหย่อน เส้นผมเธอปลิวไสว จินตนาการว่าคงพัดเอากลิ่นหอมจากเส้นผมลอยมาเข้าจมูก แต่ความจริงกลับเรียบง่าย ผมไม่ได้กลิ่น ไม่ได้โรแมนติคอะไรเช่นนั้น

“เธอเคยบอกไม่ใช่หรือว่าไม่ชอบคำว่าไม่รู้สินะ” แล้วผมก็พูดออกไป เธอชะลอดีเท่า หันมองมา

“ก็เหมือนที่เธอชอบบ่น เวลาถามใครว่าทำอะไรอยู่ แล้วคนนั้นตอบกลับมาก่อนว่า เปล่า แล้วค่อยบอกว่าทำอะไรอยู่นั่นไง เธอก็ว่ามันสิ้นเปลืองถ้อยคำไม่ใช่หรือ” ผมอธิบาย

“ก็ถูก มันสิ้นเปลืองจริงๆ” เสียงเธอเบา เบาพอๆ กับเสียงลม

ผมถามเธอต่อว่าเหตุใดต้องอยู่ยาวนานเป็นปีด้วย เธอไม่ได้ให้เหตุผล เพียงแต่บอกว่าเป็นสิ่งจำเป็นในชีวิต เป็นประเพณีของครอบครัว บางครอบครัวอาจให้ความสำคัญกับการกินข้าวร่วมกันในเย็นวันอาทิตย์ บางครอบครัวอาจเป็นการไปเที่ยวต่างประเทศด้วยกันปีละครั้ง หรือบางครอบครัวอาจเป็นความเคร่งครัดต่อพิธีไหว้บรรพบุรุษ แต่กับครอบครัวของเธอ คือสิ่งที่กำลังจะทำอยู่ตอนนี้

แม้ไม่ได้มีอะไรเป็นพิเศษและवादฝืนถึงอนาคต แต่เราก็คงรักกันดี มอบพื้นที่ส่วนตัวให้แก่กันอย่างพอเพียง พื้นที่ส่วนรวมก็ราบรื่น และตลอดมาเราแทบไม่เคยทะเลาะ หากก่อนหน้านี้หนึ่งสัปดาห์ เธอโทร.มาหาแล้วบอกว่าถึงเวลาที่เธอต้องไปแล้ว และเมื่อถึงเวลาเธอจะกลับมา

“ระหว่างนั้นคุณจะมีคนอื่น ใช้ชีวิตยังไงก็เรื่องของ คุณ หรือ ถ้ากลับมาและเราไม่รักกันแล้ว นั่นก็เป็นสิ่งที่เข้าใจได้” เธอบอกผมชอบที่เธอชัดเจนกับเรื่องนี้ แต่ก็ไม่ชอบมาก ๆ ที่เธอไม่เคยให้คำอธิบายว่าประเพณีของครอบครัวที่กำลังจะทำอยู่นี้คืออะไร

และเธอก็หยุดที่กลางทุ่ง เกือบครึ่งสนามฟุตบอลจากใต้ต้นมะขามที่เราจอดรถ ทุ่งยิบโชถูกทิ้งไว้ไกลลิบ นกกระจิบพล่ามอะไรสักอย่างบนต้นไม้ วัวที่ชาวบ้านเลี้ยงไว้ยืนตัวเท่ามดอยู่ริมคันนา เมื่อแน่ใจว่าไม่มีมนุษย์คนใดนอกจากเรา เธอก็คุกเข่าลง

เป็นแท่นแกรนิตทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดราวกระดาษเอกสารฝังอยู่บนพื้น ผิวเนียนเรียบ ชอบมุมคมกริบ เส้นขนานตรงแนว ราวกับถูกสร้างโดยเครื่องจักร ย่าทวดของเธอเป็นผู้ค้นพบมัน ย่ากับแม่เข้าไปและกลับมาโดยไม่บอกรายละเอียดใดเกี่ยวกับพื้นที่ข้างใต้ สิ่งเดียวที่รู้คือเมื่อถึงเวลา ผู้หญิงทุกคนในบ้านต้องเข้าไป วันหนึ่งเธอต้องเข้าไปในนี้ วันหนึ่งนั่นคือวันนี้ และเธอขอให้ผมขับรถมาส่งที่นี่

เราอดกันแน่น ไม่ได้พึมพาย เธอดูเตรียมใจกับการลาจากมาดี ผมไม่ได้ตรมใจอย่างใด เพียงรู้สึกถึงความกะพร่องกะแพร่งอยู่ภายใน เรารักกัน แต่เมื่อถึงเวลาก็คือถึงเวลา แม้จะไม่เข้าใจว่าเพราะอะไรก็ตามที่

“ใช้ชีวิตให้มีความสุขนะ” เธอบอกผมเช่นนั้น ไร้ซึ่งเงื่อนไข แค่นี้ให้มีความสุข

“ไม่รับปากว่าจะรอนะ” ผมหมายความว่าตามนั้น เธอยิ้มบอกผมว่าเธอก็ไม่ได้ขอ

“ไม่ลืมอะไรแล้วนะ” ผมถาม เป็นอีกคำพูดที่สิ้นเปลือง เธอมาด้วยชุดเดรสผ้าลินินสายเดี่ยวสีกรมท่า ไม่ถือกระเป๋า ตัวเปล่า เธอส่ายหน้าปฏิเสธ เอ่ยกับผม แล้วพบกันใหม่

นกกระจิบยังไม่หยุดพล่าม พระอาทิตย์ก็ยังคงพยายามสาดแสงลอดเมฆมากระทบพื้นโลกให้ได้ เธอคุกเข่า ไล่ให้ผมถอยพ้นจากระยะ ทันทีที่เธอเอามือทาบลงบนแผ่นหิน พื้นดินรอบกายก็ตีลังกา คล้ายห้องลับหลังผนังชั้นหนังสือในแนวราบ เพียงอึดใจ พื้นดินที่มีแท่นหินพลิกกลับมาใหม่ มันไม่ได้พาเธอกลับมาด้วย เธอจากพื้นโลกไปด้วยวิธีนั้น

หลังจากลองเอามือทาบแผ่นหินแบบเธอบ้าง แล้วพบว่ามันว่างเปล่า ไม่มีอะไรเกิดขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงนอกจากแสงอาทิตย์ที่เริ่มร้อนขึ้นทุกที ผมจึงเดินกลับไปที่รถ จุดบุหรี ซึมซาบความเปลี่ยวเหงาไปพร้อมกับทัศนียภาพ

กลางทุ่งกว้างใหญ่ ยังไม่รู้จะทำอะไรต่อ

นาฬิกาข้อมือบอกเวลาเที่ยงวัน ผมควานหาบุญแจ ไอแดดแลบลิ้นเลียใบหน้า เหงื่อซึมทั้งในและนอกร่มผ้า ร้อนและประหม่า ผมผลอทำบุหรีหลุดจากชอกนิ้ว

เพิ่งตระหนักได้เมื่อมาถึง ผมลืมขอกุญแจรถยนต์คืนจากเธอ

บรรณานุกรม

— ชานซาลา

ตีพิมพ์ครั้งแรกในคอลัมน์ His Voice

นิตยสาร *IMAGE* ฉบับเดือนพฤศจิกายน 2012

— น้ำตาที่ต่าง

ตีพิมพ์ครั้งแรกใน รักจนเป็นเรื่อง

รวมเรื่องสั้นหลายคนเขียน (2013)

— เจลาตินรุ่มรัก

ดัดแปลงจากเรื่องสั้น เบญจวรรณ บัดตัน เจลาติน

รวมเรื่องสั้น *Young n' Wild* (2015)

— เพดานอาคาร

ตีพิมพ์ครั้งแรกใน *Mad About* เล่ม 2 (2016)

— วัวที่หุบเขา

ดัดแปลงจากเรื่องสั้นชื่อเดียวกัน

ในรวมเรื่องสั้น *ฮาวายประเทศ* (2011)

- ภาพถ่ายละออตตา
ตีพิมพ์ครั้งแรกใน *Young n' Wild* (2015)
- อนุสรณ์สถานแห่งการเคลื่อนไหว
ตีพิมพ์ครั้งแรกใน *Young n' Wild* (2015)
- คุโรซากิไม่ได้ตาผาด
ตีพิมพ์ครั้งแรกใน *ฮาวายประเทศ* (2011)
- ประดิษฐกรรมของอากาศ
ดัดแปลงจากเรื่องสั้นชื่อเดียวกัน
ในรวมเรื่องสั้น *Young N' Wild* (2015)
- พระเจ้าทัมใจ
ตีพิมพ์ครั้งแรกที่นี่

สามารถยืมและติดตามหนังสือใหม่ได้ที่ ระบบห้องสมุดอัตโนมัติ Walai Autolib

<http://lib.rmutp.ac.th/Catalog/BiblItem.aspx?BibID=b00101341>

Title	ประวัติศาสตร์ที่เพิ่งเศร้า / จิรัญร์ ประเสริฐทรัพย์.
Author	จิรัญร์ ประเสริฐทรัพย์
Publication	กรุงเทพฯ : แชลมอน, 2560
Edition	พิมพ์ครั้งที่ 1
Detail	181 หน้า ; 18 ซม
Subject	เรื่องสั้น -- รวมเรื่อง.(+)
Location	NBL
Source Types	 Book

"คำทับศัพท์และการอ้างอิงเท่านั้น"